

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KĀRENA VAITA

Viesi no pagātnes

Intrīgējoša un romantiska ģimenes drāma
Booklist

KĀRENA VAITA

*Viesi no
pagātnes*

KAREN WHITE

*The Guests on
South Battery*

KĀRENA VAITA

*Viesi no
pagātnes*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © 2017 by Harley House Books, LLC
Readers Guide copyright © 2017 by Penguin Random House, LLC
Penguin Random House supports copyright.

Kārenas Vaitas romāna "Viesi no pagātnes"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-049-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Meganai, kura mīl Čārlstonu tikpat stipri kā es

PATEICĪBA

*PALDIES ČĀRLSTONAS PILSĒTAI UN TĀS BRĪNIŠĶĪGAJIEM IEMĪT-
NIEKIEM – GAN DZĪVAJIEM, GAN MIRUŠAJIEM –, KURI IR IEDVES-
MOJUŠI ŠO ROMĀNU SĒRIJU.*

PIRMĀ NODAĻA

No mirušajiem nekur nevar izbēgt. Šaurajā pussalā, kurā atrodas Čārlstona, mēs nespējam izvairīties no viņu klātbūtnes, ja reiz mirušo ir tik daudz senajās kapsētās aiz dzelzs žogiem. Zem pilsētas ielām. Un zem mūsu mājām un automašīnu stāvvietām. Zeme šeit ir lielā cieņā, tāpēc laika gaitā dzīvajiem un mirušajiem neizbēgami nākas saskarties. Vairums Svētās pilsētas iemītnieku atrodas svētlaimīgā neziņā par tās agrākajiem iedzīvotājiem, kuri ir aizgājuši, bet kuru vārdi un mājvietas ir nodotas mums un klātbūtne vēl aizvien jūtama. Citiem, piemēram, man nav tik ļoti palaimējies.

Tas ir viens no iemesliem, kāpēc man allaž ir bijis tik trausls miegs. Vēl pirms tam, kad kļuvu par prasīgas un naudu paģērošas mājas īpašnieci Tredstrītā un tad par dvīņu māti, es vienmēr gulēju pa pusei nomodā, gaidīdama, ka uz pleca nolaidīsies kāda vēsa roka vai pie loga pazibēs ēna. Gadu gaitā es apguvu, kā iespējams nepievērst viņiem uzmanību, izlikties, ka sajūtu tikai caurvēju, esmu ieraudzījusi tikai gaismas svārstības, rītam nomainot nakti. Taču tā ir tikai izlikšanās. Tā neliek viņiem pazust.

Ši iemesla dēļ brīdī, kad spalgā telefona zvanīšana uzrāva mani augšā, es jau sniedzos pēc aparāta uz naktsгалdiņa, lai atbildētu, un tikai tad atcerējos, ka mēs vairs neturam stacionāro telefonu guļamistabā.

Apsēdusies gultā, es nolūkojos uz naktsгалdiņu, uz kura atradās mans mobilais telefons: tā ekrāns bija iegaismojies negaidīti zilā tonī, bet ierastās "Mamma Mia" melodijas vietā skanēja zvana signāls no nu jau neesošā stacionārā aparāta.

Taustīdamās, lai atbildētu, vēl pirms tas būs pamodinājis manus guļošos istabas biedrus, es pārslidināju īkšķi pāri ekrānam un atsaucos: – Hallo?

Tālīna, dobja skaņa, kas atgādināja neliela akmentiņa iekrišanu dziļā akā, atbalsojās man ausī.

– Hallo? – es atkārtoju. – Vecmāmiņ? – Viņa bija mirusi jau manā bērnībā, taču šis nebūtu vecmāmiņas pirmais telefona zvans kopš tā laika. Tomēr es zināju, ka tā nav viņa. Kad zvanīja vecmāmiņa, mani allaž apņēma miers un labsajūta. Mīlestība un gādība. Tā nebija sajūta, it kā pa galvu rāpotu neredzami kukaiņi. Un kaut kur, tajā dziļajā, tumšajā vietā, vada otrā galā, varēja saklausīt nagu skrāpēšanos un skaņu, kas rodas, kaut kam atbrīvojoties no gūsta, un piedevām pie tā tukšajā gaisā ievibrējās gandrīz neatšifrējams apakštonis, kādu varētu radīt atsitiens pret skārdu.

Es attālināju klausuli no auss un nospiedu savienojuma pārtraukšanas taustiņu, ievērodama uz ekrāna pazībam vietējo apgabala kodu 843, taču pats numurs izrādījās nepazīstams. Nolikusi telefonu uz naktsгалdiņa, es ielūkojos video monitorā, kurā bija redzams, kā mani desmit mēnešus vecie dvīņi mierīgi guļ savā bērnistabā gai-

teņa galā, un tad pagriezos pret Džeku. Mani sagaidīja suņa, Ģenerāļa Lī, miklais deguns un lielās acis. Biju viņu mantojusi līdz ar māju un saimniecības vadītāju Hūlihanas kundzi.

Par spīti iebildumiem, ka man nepatīk suņi, tagad biju kļuvusi par saimnieci veseliem trim. Vairs nebūdams nekāds jauneklis, Ģenerālis Lī bija izrādījies visnotaļ virišķīgs un kļuvis par tēvu veseram kucēnu metienam, no kuriem divi tika uzdāvināti mums kāzās pagājušajā gadā. Pieskaitot klāt vīru, divus bērnus un pameitu, es vairs nespēju atpazīt pati savu dzīvi un biju spiesta sev iekniebt ne reizi vien, lai noticētu, ka tā ir īstenība.

Tieši tāpēc telefona zvans mani satrauca vairāk, nekā vajadzētu. Nemierīgie mirušie bija likuši mani mierā gandrīz gadu. Tas bija svētīlaimīgs laika periods, kad es biju sākusi iejusties savā jaunajā sievas un mātes dzīvē bez visādiem gariem, kuriem manis kaut kāda iemesla dēļ bija ievajadzējies. Es pat biju sākusi cerēt, ka mirušie būs par mani aizmirsuši.

Ģenerālis Lī uzrāpās uz mana spilvena virs galvas, ļaujot saskatīt Džeka seju monitora vieglajā apgaismojumā. Es vēl aizvien nespēju noticēt, ka viņš ir mans vīrs. Ka kaitinošais, ietiepīgais, pārmēru valdzinošais un neatvairāmais bestselleru autors Džeks Trenholms ir mans vīrs un manu bērnu tēvs. Viņš vēl aizvien bija kaitinošs un ietiepīgs, it īpaši tad, kad runa bija par mani, taču nezina kāpēc tas tikai vairoja viņa pievilcību.

– Labrīt, skaistulīt, – viņš nomurmināja no miega piesmakušā balsī. Džeks pasniedzās un pievilka mani sev klāt karotīšu pozā, un es izkusu viņa siltumā. Viņa lūpas sameklēja manu kaklu, un visas pārējās ķermeņa daļas

šķīta saausāmies, cerot kļūt par nākamajām rindā. – Kas tur zvanīja?

– Hmm? – es atsaucos, aizmirsusi, ko nozīmē vārds "zvanīt".

– Telefons. Tas zvanīja. Vai kaut kas svarīgs?

– Hmm, – es atkārtāju, skaņai nākot kaut kur no rīkles dziļumiem. Biju sākusi pagriezties viņa rokās un lēnām virzīju plaukstu augšup pa Džeka krūtīm, jau sen aizmirsusi visādus telefona zvanus.

– Iedomājos, vai tikai tas nav tavs priekšnieks, kurš pārbauda, vai tu vēl aizvien šodien plāno ierasties. Pirms dekrēta atvaļinājuma tu vienmēr pirmdienās biji klāt pirms pulksten septiņiem.

Manas acis atsprāga vaļā: Džeka vārdi iedarbojās gluži kā auksta ūdens šalts. Pielēcu sēdus gultā, izpelnīdamās neapmierinātu rūcienu no Ģenerāļa Lī, un atkal paņēmu telefonu. Piecas pāri septiņiem. Palūkojos pāri istabai, kur biju uzlikusi trīs dažādus modinātājus – visus vecmodīgi uzvelkamus gadījumam, ja nakts vidū izslēgtos elektrība un mana telefona baterija izlādētos.

Nolūkojos uz pulksteņiem ilgāku laiku, līdz Džeks nopūtās. – Tev patiešām vajadzētu turēt brilles tuvumā. Esmu redzējis tevi ar tām pietiekami bieži, lai tas neliktos šokējoši. – Viņš pieslējās sēdus, lai varētu saskatīt labāk. – Tas ir dīvaini. Izskatās, ka tie visi ir apstājušies desmit pāri četriem.

Izlēcu no gultas, īsti nedzirdēdama, ko viņš saka. Šodien bija mana pirmā darba diena pēc gandrīz gadu ilga dekrēta atvaļinājuma. Sākotnēji bija paredzēts, ka es palikšu mājās tikai pirmos trīs dvīņu dzīves mēnešus, taču mūsu nespēja sameklēt auklīti, kura aizkavētos ilgāk par

divām nedēļām, bija izrādījusies ne vien mulsoša, bet arī problemātiska.

Metos uz vannas istabu un ieslēdzu dušu, tad atgriezos pie skapja, kur iepriekšējā vakarā biju sagatavojusi savu tērpu ar visiem apaviem un aksesuāriem. Nometu naktskreklu, cieši pieguļošu zīda tērpu, ko Džeks bija man uzdāvinājis un kas neatgādināja agrākos naktstērpus ar augsto apkakli no maniem vientuļas sievietes laikiem, glīti to salocīju, novietoju uz sola pie tualetes galdiņa un ielēcu dušā.

Pēc piecām minūtēm es tīrīju zobus, vienlaikus pogādama ciet blūzi, kura nekādi negribēja tikt aizpogāta, un vilkdama ciet svārku rāvējslēdzēju, kas izrādījās tikpat nepakļāvīgs. Palūkojos uz savu atspulgu lielajā spogulī, juzdamās pārāk šausmināta par redzēto, lai ļautu skatīties pie tā kavēties pārāk ilgi. Atlika cerēt, ka darbā visi būs kļuvuši aklī un neievēros manu neaizpogāto blūzi un svārkus bez rāvējslēdzēja, vai arī sameklēt citu tērpu.

Uzmanīgi noskaloju zobu suku galviņu un rokturi, atliku suku atpakaļ turētājā – vajadzēja tikai divus mēģinājumus, lai panāktu tās novietojumu ideāli taisnā stāvoklī, – un tad devos atpakaļ pie skapja. – Sasodītā ķīmiskā tīrītava, – es nomurmināju, uzlaikodama vienu tērpu pēc otra. Man nebija ne jausmas, kur Hūlihanas kundze nes tīrīt manu apģērbu, taču to vajadzēja neka vējoties izbeigt, jo citādi man nekas cits neatliktu, kā vilkt mugurā grūtnieču drēbes. Tās pašas ar elastīgajām vīlēm un no stāipīgajiem audumiem.

Kad es beidzot iegāju guļamistabā, man mugurā bija paplatināta silueta kleita, kuru mamma bija uzdāvinājusi apmēram piektajā grūtniecības mēnesī. Tas, ka kleita apkļāva

manu krūšu daļu un neko citu, un tās skaisti zaļais tonis, kas lika manām brūnajām acīm izskatīties eksotiskākām, atgādinot džungļu lapas, bija tērpa vienīgie plusi. Kliboju apkārt *Manolo Blahnik* augstpapēžu korpēs ar piecas collas augstajiem papēžiem, lielajiem pirkstiem automātiski saliecoties, un netiku gudra, kā korpēm bija izdevies sarauties reizē ar drēbēm. Varbūt atbilde slēpās nesen restaurētā skapja gaisā un to varēja zināt mana labākā draudzene doktore Sofija Vollena–Arasi, Čārlstonas koledžas vēstures pieminekļu saglabāšanas fakultātes profesore. Piedevām viņa bija tā, kas bija uzraudzījusi garderobes vēsturiski precīzo izbūvi līdz ar neizsīkstošiem atjaunošanas un saglabāšanas darbiem manā Tredstrītas mājā.

Pie tiem piederēja nesenā jumta nomaiņa, kas vēl aizvien lika man sapņot par buldozera noīrēšanu, lai tiktu ar to galā reizi par visām reizēm. Man nekad nebija patikušas vecas mājas, galvenokārt nemierīgo garu dēļ, kas nevēlējās tās pamest. Un arī tagad, kad viena tāda man piederēja un es pat negribīgi atzinu, ka reizi pa reizei sirdī ielīst maigas jūtas, domājot par to, bieži vien iekšēji mani plosīja pretrunīgas vēlmes, kas, no vienas puses, mudināja apkampt retu Adamsa kamīna plātņi, bet, no otras, iesvēla vēlēšanos iemest degošu lāpu pa pirmā stāva logu.

Apstājos pie gultas, kur Ģenerālis Li bija ieņēmis manu vietu Džeka apskāvienos. Džeks atvēra acis – tās pašas skaistās zilās acis, kuras abi dvīņi bija mantojuši līdz ar viņa melnajiem matiem un vaigu bedrītēm – acīmredzot es biju kalpojusi tikai par inkubatoru –, un jutu, kā mani ceļgali kļūst mīksti. Iedomājos, cik ilgi mums ir jābūt precētiem, lai tas pārietu.